

Цибулина

Микола Руденко

Біля брами тюремної, мила, не плач —
Не розтопиш сльозою цеглину...
На Великдень мені передав наглядач
Твій дарунок — просту цибулину.

Як ти знала, що тут, серед випарів зла,
Де за стінами стогнуть неутішні,
Цибулина для мене дорожча була
За троянди й жоржини розкішні.

Я дарунок отой примостив біля ґрат —
І невдовзі проклюнулось диво:
Зеленіє росток — вільних пагонів брат,—
Мов заглянула в камеру нива.

Я субтропіки бачив і пальмовий Крим,
Мандрував по долинах Кавказу,—
Та зелене шаленство під небом старим
Так мене не вражало ні разу.

І нараз я відчув, що зелений росток —
Це я сам у житті потойбічнім.
Він і я — лиш короткий спіралі виток:
Ми пов'язані коренем вічним.

Пагінець, переповнений дивних чуттів,
Через ґрати тягнувся до неба.
І здавалось, молитву якусь шепотів —
То молитва за мене й за тебе.